

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického, v právní věci žalobce: **F. Š.**, zast. Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem se sídlem nám. T.G.Masaryka 11, Prostějov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2013, č.j. MPSV-UM/1442/9S-JČK, o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, ze dne 4. 6. 2013, č.j. 2 Ad 14/2013 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Miroslavu Burgetovi, advokátu, sídlem nám. T.G. Masaryka 11, Prostějov se **p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2.600 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, ze dne 4. 6. 2013, č. j. 2 Ad 14/2013 - 20 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2013, č. j. MPSV-UM/1442/9S-JČK, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce, Krajské pobočky v Českých Budějovicích o zamítnutí žádosti o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

V žalobě stěžovatel poukázal na to, že bez motorového vozidla nemůže existovat, v roce 2006 utrpěl úraz zlomeninu krčku dolní končetiny, má zkrat nohy, jeho zdravotní stav se zhoršuje, nikam se nedostane, vzdálenost k autobusu má 500 m. Potřebuje dojíždět k lékaři a nakupovat, dovoz si musí zjednávat.

Krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vyšel z podmínek nároku na takový příspěvek, jak je vymezuje § 9 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, v platném znění (dále též „zákon“). Podle této úpravy má nárok na takový příspěvek osoba, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí (podřaditelná jmenovitým postižením podle přílohy k zákonu), anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a tento stav nevylučuje přiznání tohoto příspěvku.

Posouzení zdravotního postižení a úsudek o tom, je-li postižení podřaditelné těžkým vadám nosného nebo pohybového ústrojí, je závislé na lékařském odborném posouzení. Takové posouzení provádí lékař Okresní správy sociálního zabezpečení, v odvolacím řízení pak posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí.

V posuzované věci krajský soud z takových posudků opatřených v obou instancích (u posudkové komise byl posudek k námitkám stěžovatele ještě doplněn) zjistil, že posudkoví lékaři měli k dispozici úplnou zdravotní dokumentaci a zabývali se zdravotním postižením stěžovatele i se zřetelem k jím dodatečně předloženým lékařským zprávám. Oba posudky stanovily shodnou klinickou diagnózu a zabývaly se tím, zda lze postižení stěžovatele podřadit těžké vadě nosného nebo pohybového ústrojí. Byl konstatován stav levé kyčle s hybností 0-0-90 a zkrat levé dolní končetiny o 6 cm. Dále bylo vycházeno z aktuálního ortopedického vyšetření o tom, že levá ruka ztratila funkčnost. Tato postižení pak byla porovnána s postiženími podle přílohy I bod 1 zákona, přičemž tato postižení jsou v posudku posudkové komise jmenovitě vypočtena. Ke stavu kyčelního kloubu se poukazuje na to, že postižení je podřaditelné pod písm. e/ tehdy, je-li hybnost v obou kloubech 0-0-0. Takové postižení však v relevantním nálezu ze dne 17. 7. 2012. shledáno nebylo. Stejně tak nebylo shledáno žádné z dalších postižení vyjádřených v příloze k zákonu, s uvedením, že není zjišťována anatomická nebo funkční ztráta končetiny, o ostatní komorbiditě se uvádí, že zůstává bez větší posudkové významnosti.

Krajský soud po posouzení věci shrnul, že ze spisu je zřejmé, že bylo vycházeno z úplné dokumentace zdravotního stavu stěžovatele, mezi posudky nejsou žádné rozpory, bylo přihlédnuto k lékařským zprávám doplněným stěžovatelem, a za tohoto stavu věci daná zjištění vzal za objektivní podklad pro rozhodování o nároku na příspěvek na zvláštní pomůcku. Zdravotní postižení stěžovatele není podle učiněných zjištění podřaditelné těžké vadě nosného nebo pohybového ústrojí ve smyslu postižení specifikovaných v příloze k zákonu části I, bod 1. Krajský soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s § 9 odst. 2 a 4 zákona, neb stěžovateli nárok na poskytnutí jím požadovaného příspěvku nevznikl.

V kasační stížnosti a jejím doplnění stěžovatel nejprve obdobně jako v žalobě uvádí, že bez osobního auta nemůže existovat, nikam se bez auta nedostane. V r. 2007 příspěvek na auto dostal, tehdy to šlo, nyní je na LPS v Písku jiný lékař, a nejde to. Zdravotní stav

pokračování

se mu zhoršuje, jeho příjmy mu nedovolují neustále si někoho na odvoz zjednávat nebo půjčovat auto. Musí stále někoho prosit, aby jej odvezl, kam potřebuje. V doplnění kasační stížnosti ustanoveným zástupcem potom stěžovatel uvádí, že kasační stížnost je podána s odkazem na důvody v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Je toho názoru, že zvolený výklad § 9 odst. 1 až 4 zákona č. 329/2011 Sb., z něhož vychází napadené rozhodnutí i napadený rozsudek, je extrémně tvrdý a v rozporu s morálními zásadami. Zákonná ustanovení je třeba vždy vykládat v souladu s účelem interpretované právní normy a úměrně konkrétní situaci, což se v jeho případě nestalo a byl tak poškozen na svých právech. Dále namítá, že jeho zdravotní stav neměl být posuzován pouze z písemných lékařských zpráv, a posudková komise jej měla pozvat k vlastnímu lékařskému vyšetření, příp. vyzvat k další součinnosti, což se ani přes jeho námitky nestalo. Již jednou příspěvek na auto dostal, a lékař doporučuje jeho žádosti vyhovět, neboť jeho zdravotní stav bude dále již jen zhoršovat. Pokud správní orgány postupují ve stejné věci pokaždé jinak, je tento postup nesprávný, ohrožující právní jistotu občanů, a v neposlední řadě je v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Stěžovatel spatřuje zásadní procesní pochybení v tom, že správní orgán se vůbec nevypořádal s jeho námitkami a neprovedl jakékoliv šetření. Podle názoru stěžovatele tak byla v předchozím řízení porušena zásada nestranného a objektivního postupu, ze které vyplývá, že správní orgán dbá na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem konkrétního případu. V návaznosti na uvedené stěžovatel vytýká vadu řízení před správním orgánem spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci jako vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a současně tvrdí, že z výše uvedených důvodů došlo k porušení práva na spravedlivý proces a soudní ochranu.

Na základě všech těchto skutečností stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ke kasační stížnosti vyjádření nepodal.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že kasační stížnost podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud v tomto kontextu při posouzení splnění podmínek řízení také posuzoval, zda rozhodnutí o příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo není příp. rozhodnutím, které by mělo být vyloučeno ze soudního přezkumu. Dospěl k závěru, že toto není tento případ. Příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo nyní upravený v zákoně o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením byl transformován z příspěvku na zakoupení, celkovou opravu a zvláštní úpravu motorového vozidla, upraveného v § 34 odst. 1 písm. b) zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů České socialistické republiky v sociálním zabezpečení, u něhož s ohledem na § 56c téhož zákona platilo, že toto rozhodnutí bylo zahrnuto mezi rozhodnutí na úseku péče o zdravotně postižené občany vyloučená ze soudního přezkumu.

Nynější právní úprava tohoto příspěvku v zákoně o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením však již takovéto ustanovení neobsahuje. Stejně tak podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze u tohoto rozhodnutí uvažovat o jeho příp. vyloučení ze soudního přezkumu uvažovat s ohledem na § 70 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí, která závisí pouze na posouzení zdravotního stavu osob, ve vztahu k nimž je rozhodováno. Nejvyšší správní soud je si vědom toho, že rozhodnutí o předmětném příspěvku závisí převážně na posouzení zdravotního stavu žadatele ve smyslu § 9 odst. 2 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, nicméně současně konstatuje, že správní orgán, který ve věci rozhoduje, musí zohlednit i další podmínky, které předepisuje citovaný zákon v § 9 odst. 5, 6 a 11. Z uvedeného vyplývá, že při rozhodování o nároku na předmětný příspěvek správní orgán hodnotí otázky právní i skutkové, přičemž skutková zjištění nezávisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osoby žadatele. Nejvyšší správní soud také zdůrazňuje, že v případě pochybností je zapotřebí jakékoliv výluky ze soudního přezkumu interpretovat restriktivně, tj. ve prospěch soudního přezkumu. Jiný přístup by ve svých důsledcích mohl být odepřením spravedlnosti - *denegatio iustitiae* - ve vztahu k žadateli o předmětný příspěvek.

Po přezkoumání napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Takové nedostatky či vady Nejvyšší správní soud v posuzované věci nezjistil.

Stěžovatel trvá na tom, že jeho zdravotní stav nebyl řádně a objektivně posouzen, nebyly vzaty v úvahu jeho námitky, posudková komise jej měla pozvat k vlastnímu lékařskému vyšetření, příp. vyzvat k další součinnosti, nebylo zohledněno, že se jeho zdravotní stav neustále zhoršuje, stejně jako nebylo zohledněno, že příspěvek již jednou dostal, zdravotní stav se mu spíše zhoršil, a je tak nesprávné, že nyní bylo rozhodnuto jinak. Relevantní úprava byla vyložena v jeho neprospěch nepřiměřeně tvrdě.

K uvedeným námitkám Nejvyšší správní soud, a to do značné míry obdobně jako krajský soud, především uvádí, že pokud jde podklady, na základě kterých bylo

pokračování

rozhodováno, platí, že rozhodnutí správního orgánu o nároku na příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo, a obdobně i rozhodnutí odvolacího správního orgánu, je závislé zejména na odborném lékařském posouzení. Pro potřeby správního řízení v I. stupni to, zda jde pro účely příspěvku na zvláštní pomůcku o osobu s těžkou vadou nosného nebo pohybového ústrojí, posuzují okresní správy sociálního zabezpečení, a tam kde bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení posuzuje zdravotní stav pro účely odvolacího řízení správního Ministerstva práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Při soudním přezkumu takového rozhodnutí soud neposuzuje věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek Posudkové komise MPSV soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s.ř.s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila.

V projednávaném případě bylo správním orgánem I. stupně nejprve rozhodováno na základě posudku posudkového lékaře OSSZ Písek, ze dne 22. 6. 2012, a následně v řízení o odvolání si žalovaný vyžádal posudek PK MPSV v Českých Budějovicích, ze dne 9. 11. 2012, který byl poté k námitkám stěžovatele na žádost žalovaného doplněn doplňujícím posudkem téže posudkové komise ze dne 7. 1. 2013. Všechna tato posouzení se vypořádávala s celým zdravotním stavem stěžovatele, a dospěla k prakticky shodným závěrům, koncentrovaně shrnutých v doplňujícím posudku PK MPSV. Ve všech případech bylo zjištěno a deklarováno, že u stěžovatele jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav po četných úrazech a ortopedických operacích. Jde o závažné postižení lokomočního aparátu, které se dále zhoršuje při postupujících artrosách i vlivem recidivy e rysipelů. Dle všech doložených nálezů i dle posledního aktuálního vyšetření MUDr. Š. ze dne 17. 7. 2012 se konstatuje, že levá ruka ztratila funkčnost, artrodéza v zápěstí, ruka drápopitá, levá kyčel s hybností 0-0-90, zkrat levé dolní končetiny o 6 cm. K ostatní komorbiditě se uvádí, že je bez větší posudkové významnosti. Návazně poslední posudek (doplňující) obsahuje jmenovitý výčet v úvahu přicházejících postižení pro uznání těžké vady nosného (pohybového) ústrojí, jak jsou vymezeny v písm. a), b), d) až i) bodu 1 části I přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb., a dále i dikci písm. b) bodu 4 části téže přílohy stran těžkého mentálního postižení. K tomu se v posudku uvádí, že zdravotní postižení posuzovaného nelze přirovnávat, pro uznání postižení musí jít o postižení shodné, jako v citovaných písmenech. Posudek uzavírá, že žádné z postižení vyjmenovaných v příloze zákona není uvedeno v lékařských nálezech stěžovatele, a nejde ani o mentální postižení při těžké nebo hluboké mentální retardaci. Současně se v posudku konstatuje, že ani doplňující zpráva praktického lékaře z 19. 11. 2012 nemění zdravotní postižení již dříve uvedená, včetně již doloženého ortopedického vyšetření ze 17. 7. 2012. Tímto doplňujícím posudkem tak byly potvrzeny závěry posudků předchozích, že k datu vydání napadeného rozhodnutí ze dne 11. 6. 2012 nešlo o osobu, která má ve smyslu § 9 odst. 2 a 4 zákona č. 329/2011 Sb. těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Nešlo o těžkou nosného

pohybového ústrojí uvedenou v písm. a), b), d) až i) bodu 1 části I přílohy k citovanému zákonu, nešlo ani o těžké mentální postižení uvedené v písm. b) bodu 4 části I téže přílohy.

Všechny tyto posudky, zejména pak oba posudky PK MPSV v Českých Budějovicích, jsou obsažně vyargumentovány, i podle názoru Nejvyššího správního soudu splňují požadavky na jejich přesvědčivost, objektivnost, jasnost, srozumitelnost a také úplnost odůvodnění.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že zvolený výklad § 9 odst. 1 až 4 zákona č. 329/2011 Sb., z něhož vychází napadené rozhodnutí i napadený rozsudek, je extrémně tvrdý a v rozporu s morálními zásadami, zákonná ustanovení je třeba vždy vykládat v souladu s účelem interpretované právní normy a úměrně konkrétní situaci, což se v jeho případě nestalo, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný, stejně jako krajský soud, jsou vázány zákonnou dikcí, která při jejich rozhodování neumožňuje zmírnění „tvrdosti zákona“, a rozhodovacím orgánům nedává v daných věcech jinou možnost, než postupovat v souladu s výslovným obsahem právní úpravy, byť se zohledněním okolností každé rozhodované věci. Bez významu není ani skutečnost, že nepřiměřenou tvrdost výkladu předmětných ustanovení stěžovatel nenamítal v žalobě, poprvé ji namítá až v kasační stížnosti, a Nejvyšší správní soud musí mít již z tohoto důvodů danou námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. za nepřipustnou.

Namítá-li stěžovatel, že jeho zdravotní stav neměl být posuzován pouze z písemných lékařských zpráv a posudková komise jej měla pozvat k vlastnímu lékařskému vyšetření, příp. vyzvat k další součinnosti, což se ani přes jeho námitky nestalo, s touto námitkou Nejvyšší správní soud taktéž nemůže souhlasit. Podle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu je vyšetření posuzovaného při jednání komise základním prostředkem pro odstraňování rozporů mezi závěry sociálního šetření a posudkovým hodnocením. K odstranění či vysvětlení případných rozporů potom může sloužit i doplňující posudek (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25, přístupný na www.nssoud.cz). V daném případě sice rozpory v podkladech a posudkových hodnoceních obsaženy nebyly, nicméně k námitkám stěžovatele byl, a to právě za účelem vypořádání vznesených námitek, doplňující posudek vyžádán. Ten však i po přihlédnutí k dalšímu (novému) podkladu doloženému stěžovatelem zkonstatoval, že ani doplňující zpráva praktického lékaře nemění zdravotní postižení již uvedená. Bez zřetele není ani skutečnost zaznamenaná v doplňujícím posudku, že v dopisu stěžovatele posudkové komisi, který komise obdržela dne 29. 10. 2012, stěžovatel uvádí, že „se do komise nemůže osobně dostavit, kdyby jej komise osobně potřebovala musela by mu zaplatit sanitku. Při delší jízdě musí zastavovat pro bolesti nohy a zasílá nové nálezy.“ Nejvyšší správní soud dodává, že přítomnost posuzovaného na jednání posudkové komise není bezvýjimečným pravidlem, avšak vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu. V daném případě je Nejvyšší správní soud toho názoru, že při úplnosti a aktuálnosti lékařských zpráv o aktuálním zdravotním stavu stěžovatele a bezrozpornosti shromážděných podkladů nebylo vyšetření stěžovatele při jednání Posudkové komise MPSV v Českých Budějovicích nezbytné. I podle Nejvyššího správního soudu měla za daného skutkového stavu a současně za daného znění relevantní právní úpravy posudková komise dostatečné podklady k tomu, aby mohla zdravotní postižení stěžovatele posoudit úplně a objektivně,

pokračování

a také aby toto své posouzení mohla jasně, srozumitelně a přesvědčivě odůvodnit. To se také podle zjištění Nejvyššího správního soudu stalo.

Stěžovatel dále spatřuje zásadní procesní pochybení v tom, že správní orgán se vůbec nevypořádal s jeho námitkami a neprovedl jakékoliv šetření. Jak je uvedeno bezprostředně výše, obsahem stěžovatelem vznesených námitek se zabýval právě doplňující posudek posudkové komise, dal na vznesené námitky odpověď, a nelze tedy souhlasit ani s tím, že by jeho námitky nebyly vypořádány.

Stěžovatel také namítá, že již jednou příspěvek na auto dostal, praktický lékař doporučuje jeho žádosti vyhovět, neboť jeho zdravotní stav se bude dále již jen zhoršovat, a pokud nyní správní orgány rozhodly jinak, je tento postup nesprávný, ohrožující právní jistotu občanů, a v neposlední řadě je v rozporu se zásadou legitimního očekávání. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto námitku nemůže posoudit, nynější rozhodnutí mu s předchozím vyhovujícím rozhodnutím z r. 2007 nemůže porovnávat, a to nejen proto, že k předchozímu rozhodnutí nemá podklady, ale dále zejména proto, že dané předchozí rozhodnutí mu nepřislouží posuzovat, resp. přezkoumávat, ani jakkoliv jinak hodnotit. Nejvyšší správní soud je v daném kontextu povolán k přezkoumání toliko nyní napadeného rozhodnutí, a to shledává, s ohledem na výše uvedené, v souladu se zákonem.

Vzhledem ke všemu shora uvedenému Nejvyšší správní soud tak nemůže souhlasit s tím, že by se žalovaný ve svém postupu dopustil vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci jako vady, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Obdobně Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že z jím uváděných důvodů došlo k porušení práva na spravedlivý proces a soudní ochranu. Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti a obsahu napadených rozhodnutí dospěl k závěru, že právo stěžovatele zakotvené v čl. 36 Listiny porušeno nebylo. Z napadených rozhodnutí vyplývá, že stěžovateli bylo v souladu se zákonem umožněno obrátit se svými návrhy na příslušné správní orgány a soudy, které se těmito návrhy věcně a důkladně zabývaly. Napadená rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a vypořádávají se všemi vznesenými námitkami.

Nejvyšší správní soud ještě, a to obdobně jako soud krajský, poznamenává, že soudní přezkoumání napadeného rozhodnutí se váže ke skutkovému stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Pokud je stěžovatel toho názoru, že po vydání napadeného rozhodnutí došlo k takovému vývoji v jeho zdravotním postižení, který odůvodňuje jeho posouzení jako stavu závažnějšího, může se znovu obrátit se žádostí o nové posouzení zcela aktuálního stavu svého zdravotního postižení a v důsledku takového příp. zjištění podat novou žádost o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo.

K osobní situaci stěžovatele, která je skutečně specifická, soud ještě dodává, že na případy tíživých sociálních situací v našich podmínkách pamatuje systém pomoci v hmotné nouzi a dávek sloužících k zajištění péče o zdravotně postižené (příspěvek na péči).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Ustanovenému zástupci stěžovatele soud v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) přiznal odměnu za dva úkony právní služby po 1.000 Kč, tj. za převzetí a přípravu zastoupení včetně první porady s klientem a doplnění kasační stížnosti, celkem tedy 2.000 Kč. Dále Nejvyšší správní soud přiznal ke každému úkonu náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč, celkem tedy 600 Kč. Jelikož ustanovený advokát nedoložil osvědčení o registraci k placení DPH, soud vycházel z toho, že plátcem této daně není. Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší odměna ve výši 2.600 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu